

een excuus of een rechtzetting. Wanneer dat niet lukt, buigt de Raad als zo danig zich over het dossier, en komt het tot een formele beoordeling ervan.

Complicaties te over

Behalve over teksten, boog de werkgroep zich over de wijze van financiering van de nieuwe Raad. Om de onderlinge onafhankelijkheid van de oprichters te waarborgen, was het van meet af aan duidelijk dat de VVJ en de Vlaamse mediadirecties op paritaire basis voor de werkingsmiddelen zouden instaan. Voor haar part deed de VVJ een beroep op de Vlaamse Gemeenschap. Eind 2000 engageerde de Vlaamse minister voor Media, Dirk Van Mechelen (VLD), zich tot een subsidie van 2 miljoen BEF voor 2001. De Raad voor de Journalistiek kon met andere woorden van wal steken met een startbegroting van 4 miljoen BEF. Voor de inbreng van de werkgevers werd zoals gezegd een verdeelsleutel uitgewerkt die voort ging op het aantal actieve journalisten in elke sector en die ook weerspiegeld werd in de zetelverdeling in de Raad. Concreet staat de VDP (Vlaamse dagbladuitgevers) in voor 3/8 van het werkgeversaandeel, de Vlaamse magazine-uitgevers voor 2/8, en de audiovisuele sector op haar beurt voor 3/8. Een complicatie daarbij: omdat de audiovisuele nieuwsmakers niet over een overkoepelende structuur beschikken, staat de nieuwe Raad voor de arbeidsintensieve taak om alle omroepen en productiehuisen individueel te benaderen met het oog op een financiële bijdrage.

En dan was er nog een verwikkeling die heel wat tijd en energie opslopte. In tegenstelling tot de VMMA, bleven de VRT en NORTV - dat is de koepelvereniging van de tien Vlaamse regionale omroepen - gedurende de hele voorbereidingsfase voorbehoud maken rond hun participatie in de Raad. Hun belangrijkste argument betrof de Vlaamse Geschillenraad voor Radio en Televisie, die door de Vlaamse overheid was opgericht voor het toezicht op niet enkel de politieke neutraliteitsplicht maar tevens de algemene journalistieke deontologie van de nieuwsmakers bij de omroepen. Bovendien functioneren in de schoot van de Vlaamse Gemeenschap ook nog de Kijk- en Luisterraad en het Commissariaat voor de Media, die belast zijn met specifieke vormen van controle. Voor de VRT kwam daar nog iets bij. Als openbare omroep beschikt zij immers over een eigen redactiestatuut en deontologische code. Die laatste bevat verregaande regels die strenger zijn dan wat andere redacties kennen; in het redactiestatuut dan weer wordt de naleving van deze deontologie aan het personeelsstatuut gekoppeld.

Er werd lang en intensief gepraat over een oplossing. Telkens weer nieuwe versies van een overgangsbepaling specifiek voor de VRT gingen over en weer. Tegelijk begon een lobbywerk bij de Vlaamse overheid, teneinde de bevoegdheden van de Geschillenraad en de Kijk- en Luisterraad terug te schroeven. Op 11 september 2001 (!) kreeg de Werkgroep Raad voor de Journalistiek van de VRT echter het deksel op de neus. In een brief met die datum liet gedelegeerd bestuurder Bert De Graeve weten zich onvoldoende terug te vinden in de op dat moment circulerende teksten. De Graeve zegde in een adem de medewerking van de VRT-afgevaardigde in de Werkgroep op.

6 maart 2002